

Arrest

nr. 70 956 van 29 november 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat W. LUYCKX en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 30 juni 2011 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 31 augustus 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer F. K. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Kosovaars staatsburger van Albanese herkomst, verklaart samen met uw echtgenote G. A. (O.V. 6.838.238), Kosovo te hebben verlaten omdat jullie er problemen kenden met jullie families die zich tegen jullie relatie verzetten. De problemen begonnen wanneer uw schoonfamilie te weten kwam dat u een geheime relatie had met hun dochter. In de lente van 2007 bent u aangevallen door de twee jongste broers van uw vrouw, R. en B. A.. Zij sloegen u en namen hun zuster mee naar het ouderlijke huis waar ze haar twee weken vasthielden. U slaagde er toch in terug contact op te nemen met uw echtgenote waarna jullie op 23 juli 2008 in het geheim huwden. Jullie trokken na het huwelijk in bij uw ouders in Prishtina. Na een aantal dagen sloeg uw vader uw echtgenote. Daarop trokken jullie het ouderlijke huis uit en woonden jullie op verschillende locaties in Prishtina. In die periode werd u nog een aantal keer telefonisch met de dood bedreigd door uw schoonbroers die eisten dat u hun zus terugbracht. Drie jaar later, en drie weken voor uw vertrek naar België, werd u nogmaals geslagen en poogden ze uw echtgenote mee naar huis mee te nemen. Op 27 juni 2011 verliet u Kosovo samen met uw vrouw. Op 30 juni 2011 kwamen jullie aan in België waar jullie dezelfde dag een asielaanvraag indienden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U verklaart Kosovo te hebben verlaten vanwege een conflict met twee schoonbroers en met uw vader over uw huwelijk met G. A..

U maakte echter niet aannemelijk dat deze problemen verband zouden houden met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voor het conflict met uw schoonfamilie haalde u geen enkele andere reden aan dan het feit dat uw schoonfamilie u niet mag. Zelfs na herhaaldelijke vragen van het Commissariaat-generaal naar de reden achter de incidenten tussen u en uw schoonbroers verwijst u op geen enkel moment tijdens het gehoor naar andere redenen voor het conflict met uw schoonfamilie dan dat zij u niet goed vonden, en dat zij u niet mogen (cgvs p.8, p.11). Over de afkeer van uw familie voor uw relatie met uw echtgenote stelt u aanvankelijk niet te weten waarom zij uw vrouw niet aanvaardden. Daarover zou tegen u nooit iets zijn gezegd. De enige reden die u aanvankelijk kon bedenken was dat uw familie uw vrouw eenvoudigweg niet goed vond (cgvs, p.8). Pas later in het gehoor stelt u dat de traditie zegt dat de ouders een bruid moeten zoeken en dat dit misschien de reden was waarom ze weigerden uw relatie en huwelijk te aanvaarden (cgvs, p.10). Niet alleen is het weinig overtuigend dat u dit element niet onmiddellijk aanbrengt wanneer u wordt gevraagd naar de redenen voor de afwijzing van uw relatie, uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw bewering niets meer dan een veronderstelling is. U stelde immers dat u nooit een reden werd gezegd voor het verzet tegen uw relatie (cgvs, p.8) en dat de traditie 'misschien' de oorzaak was (cgvs, p.10). U gaf eveneens aan dat er nooit een andere vrouw als huwelijkskandidate werd voorgesteld (cgvs, p.10). U maakt dan ook niet aannemelijk dat uw problemen met uw familie zouden zijn veroorzaakt door hun wens de tradities te volgen.

Verder moet worden vastgesteld dat u, noch uw echtgenote enige poging ondernamen om de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten in te roepen hoewel u, noch uw echtgenote nooit persoonlijke problemen kenden met deze autoriteiten (cgvs, p 9). U zegt een eerste aanvaring met uw toekomstige schoonbroers te hebben gehad in de lente van 2007. U klaagt dit echter niet aan bij de Kosovaarse politie noch bij andere instanties. In de jaren na uw huwelijk werd u niet meer met uw vervolgers geconfronteerd. U zegt wel meerdere malen telefonisch te zijn bedreigd. U zoekt echter opnieuw geen bescherming bij politie of andere instanties (cgvs p.15). U neemt ook geen contact op met de politie wanneer uw schoonbroers u naar eigen zeggen bijna tot de dood slaan in 2011 (cgvs, p.11,13). U verklaart geen beroep te kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten omdat er familieleden van uw vrouw bij het politiekorps zitten. U slaagde er echter niet in concrete informatie te verschaffen over deze contacten tussen de politiediensten en de familie van uw echtgenote. Zo kon u namen noch specifieke politiebureaus waar zij actief zouden zijn noemen. U kon evenmin aangeven over hoeveel familieleden het eigenlijk ging (cgvs, p.9). U gaf tijdens het gehoor overigens aan wel te geloven dat de aanklacht zou behandeld worden maar te vrezen voor het moment waarbij uw vervolgers hun straf zouden hebben uitgezeten (p. 16). Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de Kosovaarse overheden geen redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging zouden treffen.

Wat betreft het conflict met uw familie, haalt u aan dat uw vader reeds verschillende keren was aangehouden en opnieuw vrijgelaten (cgvs, p. 13-14). U stelt hieruit af te leiden dat de politie niets kan doen tegen uw vader. U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat een klacht tegen uw vader

nutteloos zou zijn. Tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal stelde u immers niet te weten waarom hij steeds opnieuw na tien dagen opsluiting werd vrijgelaten (cgvs, p.13 en 15).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt bovendien dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Gezien al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend. De door u voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. U legde een kopie van uw Kosovaarse identiteitskaart en een kopie van uw rijbewijs neer, alsook een kopie van uw huwelijksakte. In deze beslissing wordt uw identiteit echter niet betwist. De huwelijksakte zegt niets over de aard of de ernst van de problemen in het land van herkomst. Ze bevestigt immers enkel dat u ben gehuwd. De drie medische attesten die u afleverde bevestigen inderdaad dat uw echtgenote de dokter meerdere malen opzocht en dat zij medicatie kreeg voorgeschreven voor mentale problemen. Uit de attesten blijkt echter geen verband tussen de door u aangehaalde feiten en de mentale problemen van uw echtgenote.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw G. K. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Kosovaars staatsburger van Albanese herkomst, verklaart samen met uw echtgenoot F. K. (O.V. 6.838.238), Kosovo te hebben verlaten omdat jullie er problemen kenden met jullie families die zich tegen jullie relatie verzetten. U baseert uw asielaanvraag volledig op de motieven van uw echtgenoot. Op 27 juni 2011 verliet u Kosovo samen met uw man Op 30 juni 2011 kwamen jullie aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, F. K., ter zake werden uiteengezet (cgvs, p.2 en p.4). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake F. K. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Wat betreft uw medische problemen moet worden vastgesteld dat noch uit uw verklaringen, noch uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep niet zou kunnen rekenen op een afdoende behandeling in Kosovo. Er dient dus te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzakesubsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische

elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van rechtspraak van de Raad van State, van artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM en van artikel 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het EVRM.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Waar verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissingen geen enkele motivering geven waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

3.5. Waar verzoekers aanvoeren dat er *“geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds”*, wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel - dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel - in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). Dit onderdeel van het middel mist dan ook juridische grondslag.

3.6. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Daargelaten dat verzoekers niet verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissingen respectievelijk *“artikel 8 juncto artikel 14 van het E.V.R.M.”* dan wel *“de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het EVRM”* zouden schenden, of indruisen *“tegen de principes van een rechtstaat”*, wordt de schending van artikel 8 en 14 EVRM niet dienstig aangevoerd. Immers bij huidig beroep tegen een beslissing van de CGVS zonder terugleidingsmaatregel, wordt uitsluitend uitspraak gedaan over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers (cfr. RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). In zoverre al nuttig aangevoerd, zijn deze onderdelen van het middel dan ook ongegrond.

3.7. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet werd er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekers tonen niet aan dat de beweerde feiten een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van hun ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

4.2. Verzoekers stellen dat zij *“terecht angst hebben van verzoekers vader daar hij niet zal nalaten geweld te gebruiken”*. Tevens benadrukken ze dat *“op geen enkele wijze blijkt dat de verklaring van verzoeker niet met de waarheid zou overeenstemmen”* en *“dat de verklaringen van verzoeker wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn”*.

Echter dient te worden vastgesteld de feiten zoals verzoekers ze aanbrachten, en niettemin ze mogelijk kunnen zijn, niet zijn ingegeven door een van de vermelde vluchtelingencriteria. Inzake de vaststelling van de CGVS dat verzoekers geen beroep gedaan hebben op de Kosovaarse autoriteiten, voeren verzoekers thans twee stukken aan (*“deklaratë e viktimës”*) van 30 november 2000, die aantonen dat de vader van verzoeker zich gewelddadig opstelt jegens zijn familieleden. Daargelaten dat deze documenten niet vergezeld zijn van een (voor eensluidend verklaarde) vertaling, blijkt dat deze stukken dateren van 2000. Dit betekent dat deze neergelegde klachten problemen betreffen uit 2000 en niet concreet op verzoekers slaan die pas sinds 2006 een relatie hebben. Het nut van deze stukken is voor onderhavige procedure dan ook niet aangetoond. Indien de problemen van verzoekers families bij hun partnerkeuze mogelijk sociale of familiale moeilijkheden meebrengen, kunnen ze niet leiden tot internationale bescherming.

4.3. Verzoekers stellen verder dat zij nergens anders in Kosovo terecht kunnen aangezien zij geen bezittingen hebben in Kosovo en leggen een "*certifikatë që nuk posedon paluajtshmëri*" van 6 mei 2011 neer. Daargelaten dat ook dit document niet vergezeld is van een (voor eensluidend verklaarde) vertaling en dat het een fotokopie betreft, kan een gebrek aan eigendom een mogelijke hervestiging niet in de weg staan. Dat verzoekers gedurende drie jaar in Kosovo hebben rondgezworven, wordt niet aangetoond, te meer nu ze wel geregistreerd zijn, identiteitskaarten hebben en verzoekster medische verzorging genoot. Hoe dan ook het niet bezitten van eigendom kan evenmin aanleiding geven tot het verkrijgen van internationale bescherming.

4.4. Voorts beperken verzoekers zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt, kunnen weerleggen.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en menen dat "*uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Kosovo op grote schaal worden geschonden*". Verzoekers laten echter na deze beweerde informatie bij het verzoekschrift toe te voegen en voorts werken ze deze loutere bewering geenszins verder uit, noch brengen ze objectieve elementen aan die er op kunnen wijzen dat het risico op ernstige schade reëel is. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming aldus op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK